

Одного вечора мама довго шукала свого синочка. Проте Джоеля не було ані в хаті, ані на подвір'ї. Урешті-решт рідний голос долинув із халупи дядечка Римуса. Зазирнувши до дідового вікна, вона справді побачила свого хлопчика поруч зі старим. Малий сидів, прихилившись головою до його плеча і поглинаючи очима зморшкувате лагідне обличчя.

А тим часом дядечко розповідав таке...

...Ганявся, ганявся Братик Лис за Братиком Кроликом, і так і сяк мудруючи, як би його спіймати. А Кролик і так і сяк викручувався, щоби Лис його не зловив.

— Ет, хай йому грець! — кінець кінцем спересердя вигукнув Лис.

Та варто було йому вимовити ці слова, аж гульк! — на дорогу вистрибнув гладкий, вгодований, тлустий Кролик.

— Агов, постривай, Брате Кролику! — загукав Лис.

— Ніколи мені, Брате Лисе.

— Тю, чого ти?! Я ж лише потеревенити з тобою хотів!

— Гаразд, Брате Лисе, — зголосився Кролик. — От тільки говори звідтіля, де стоїш, не підходь близько! Бо в мене стільки блощиць — страх!

— Учора зустрів я Братика Ведмедя, — повідомив Лис. — Ох і нам'яв він мені вуха за те, що ми з тобою не ладнаємо! Ви, мовляв, сусіди, тож і живіть у мирі... От я й пообіцяв, що побалакаю з тобою.

Почувши таке, Кролик почухав за вушком — буцімто від утіхи, — та й каже:

— Чудово, Брате Лисе! Завітай до мене завтра на гостину, пообідаємо вкупі. Щоправда, вишуканих смаколиків у нас немає, та жінка з малими по засіках пошкрябає — та й зготує дещо таке, чим не соромно погостувати!

— Залюбки! — вишкірився Лис.

— Тоді чекатиму на тебе! — хитнув вухами Кролик і чкурнув додому. Утім, до хати він заскочив сумний та невеселий.

— Що з тобою, любий? — захвилювалася Матуся Кролиця.

— Завтра до нас припхається Братик Лис, — зітхнув Кролик. — Тож слід нагострити вуха, щоби він не захопив нас зненацька!

Наступного дня Братик Кролик і Матуся Кролиця попркидалися рано-вранці, коли ще й на світ не займалося, та подалися на город, на-смикати капусти, моркви та бурячків, аби зготувати кілька файних страв.

Коли в казанку вже кипіла юшка, один із малят-кроликів раптом заго-лосив:

— Ой, мамо, матінко! Дивіться! Братик Лис до нас суне!

Тоді Кролик мерщій схопив дітей за вуха і розсадив на лаві, а сам із Матусею Кролицею виструнчився коло дверей в очікуванні.

Отож чекали вони, чекали, а Лис усе не йшов і не йшов. Зрештою, вто-мившись отак стовбичити, Кролик обережненько визирнув надвір — і по-бачив кінчик рудого хвоста, що стирчав із-за рогу. Тоді Кролик причинив двері, всівся і заспівав на всю горлянку, склавши лапки за вухами:

Долі глечика жбурнеш —

Глечик розіб'ється.

Там, де хвіст рудий знайдеш, —

Лис також знайдеться!

Отже, обід у Братика Кролика минув цілком спокійно. А незабаром Братик Їжачок приніс таку звістку:

— Братик Лис просить вибачення: він занедужав, тому й не зміг прийти. Але він буде дуже радий, якщо завтра Братик Кролик завітає до нього на обід!

Робити було нічого. Усю ніч тремтів Кролик, а коли сонечко зійшло — майнув до хати рудого. Діставшись Лисового обійстя, Кролик почув кволий стогін. Здивований, він зазирнув у прочинені двері — й побачив Лиса, із голови до лап загорненого у байкову ковдру. Вигляд він мав кепський і до обіду, вочевидь, не готувався. Адже на столі не було нічого, крім порожнього полумиска й ножа.

— Либонь, на обід у тебе курочка, Брате Лисе? — запитав вухань.

— Еге ж, Брате Кролику... Молоденька! Соковита! — облизнувся Лис. На те вухань гмикнув і, причепуривши вуса, зауважив:

— Напевно, ти зготував її без кропу? Чесно кажучи, не лізе мені в горлянку курка без кропу!

Промовивши це, Кролик вискочив із хати — і стриб у кущі! Зачаївся там, пантруючи на Лиса. А рудий негайно відкинув ковдру — і гайнув за вуханем.

— Гей, Брате Лисе! — гукнув із засідки Кролик, перш ніж накивати п'ятами. — Я от на пеньок кріп поклав! Забирай мерщій, поки не пожухнув! Отак сказав — і почеберяв кущами додому. Тож Лис його не схопив.

